

“L'espectacle s'ha de fer gran amb les rialles de la gent”

Xavi Castillo i Joan Peris acomiaden el 2008 amb ‘Iuventutis Day: un thriller episcopal’, que es representa, amb molt d'èxit, al Teatre Micalet fins al 18 de gener. L'enginy, l'humor i la ironia dels dos dramaturgs transforma l'escenari en un lloc de trobada entre monges, bisbes i polítics.

El papamòbil arriba a la ciutat, el seu objectiu: trobar-se amb la joventut local. Però, com organitzar aquest acte massiu, fervorós i caòtic? La fundació Iuventutis Day té la resposta. Fulletons, estampetes del papa, centenars de cadires, un escenari amb dotzenes d'aparells d'aire condicionat... tot està en marxa, però la misteriosa mort d'un membre de l'Església catòlica genera una espiral de conspiracions polítiques, eclesiàstiques i d'altres efectes sorprenents.

—Bisbes, monges i polítics: com es conjuguen aquests personatges en una obra de teatre?

XAVI CASTILLO: Hem fet un *thriller* episcopal, un espectacle d'humor sobre sotanes, assassinats i mongetes... De fet, és un joc: té molts elements de paròdia cinematogràfica, podríem dir que hem fet una comèdia amb un punt de *thriller*. I tot, amb l'excusa de la visita del papa prevista per al 2011, a Madrid, on es farà una trobada de la joventut.

JOAN PERIS: Volem fer reflexionar: el teatre és un mitjà que permet veure coses i prendre-les per a una posterior reflexió.

X. CASTILLO: Però tot això és molt innocent, eh? Quasi com el teatre infantil.

[I riuen tots dos]

—Sembla que una part de la societat valenciana haja oblidat la

visita del papa, tot i que fa poc que va ocórrer... Quin missatge voleu transmetre al vostre públic?

X. CASTILLO: Cal tractar aquest tipus de temes amb un to còmic. Jo pense que en falta un poc, a València, de to còmic. Parlem d'immigració, per exemple, i ens posem molts seriosos... Bé, també podem posar-hi humor, no? Doncs és el que hem fet en el cas dels grans esdeveniments. Tractem el tema dels pactes entre els polítics, les monges i els bisbes... i és que fa riure! Al nostre públic l'atrau molt aquest tipus d'arguments.

J. PERIS: L'argument que hem escollit és molt actual. L'obra és molt crítica amb la nostra societat.

X. CASTILLO: La majoria dels elements que mostrem a l'obra són al carrer, nosaltres només ho agafem i ho mostrem: d'alguna manera ens fem eco de les reflexions de la gent. Si traus un polític a l'escenari i el caricaturitzes d'una forma determinada, llavors el públic ho relaciona (perquè té les claus que fan recognoscible el personatge) i trau les seues pròpies conclusions.

—Quin element pesa més en l'obra, la mirada crítica o la comèdia?

X. CASTILLO: Té un punt de comèdia àcida amb un fons polític. Però ho hem fet de forma que el que prima en l'espectacle és l'acció, l'estructura teatral. Nosaltres reivindicuem la comèdia.

J. PERIS: Hem aprofitat l'humor àcid de Xavi i l'hem passat pel filtre del teatre. És un obra molt divertida. En certa manera, és com utilitzar un vidre de colors que permet que determinats fets arriben a la societat. No volem guiar el públic, només volem donar-li els elements perquè després interprete.

—Com va sorgir la idea de treballar junts en aquest projecte?

J. PERIS: La Companyia Teatre Micalet ha obert darrerament una línia de creació pròpia, com vàrem fer amb *La Mar*. Ja portàvem temps, des que ens coneixem, que volíem fer alguna cosa amb Xavi, i l'any passat hi vam començar a treballar. Després va sorgir el tema de la trobada de la joventut amb el papa. I vàrem anar estirant el fil: realment és una col·laboració molt estreta i ha donat lloc a una història feta a partir de les improvisacions dels actors.

—Llavors, com heu traduït aquesta col·laboració en el text?

X. CASTILLO: Jo sempre tinc un marge, i hi he anat llevant i afegint coses. Tot i així, el que més importa és que l'espectacle s'ha de fer gran amb les

Xavi Castillo: “Hem primat l’acció i l’estructura teatral, per fer una comèdia àcida amb fons polític”

rialles de la gent, amb l’humor i els gags. Ha de créixer amb el públic.

J. PERIS: L’espectador, en teatre, és l’altre actor. En aquest sentit, hem tingut la llibertat de poder expressar i posar tot el que hem volgut en un format teatral.

X. CASTILLO: S’ha fet un híbrid entre el meu treball i la complexitat dramàtica que sempre tenen les obres del Micalet. Per exemple, en les meves actuacions, jo no tinc un esquema o una estructura fixos. Només em plantege un esquetx i tant se val que hi aparega Rus o qualsevol altre: la cosa va venint. Però a *Iuventutis day* hi ha una història molt determinada. I l’estètica també ho és: el negre de les

sotanes i el roig de l’escenari formen un conjunt molt cridaner.

—Els actors que hem vist sobre l’escenari no són els habituals de la Companyia Teatre Micalet. Com ha anat el treball amb ells?

J. PERIS: Ha estat curiós. El cas és que, quan vam començar a treballar amb aquesta obra, l’any passat, també estàvem fent *La Mar* i no podíem disposar dels actors de la companyia. Per això ara puguen noms diferents a l’escenari del Micalet. Val a dir que el treball ha estat molt satisfactori, una sorpresa molt gratificant. Són gent jove que prové del món del cafè teatre, i aquesta obra els dóna una empenta especial. Són grans actors i s’ha comprovat a l’hora de la veritat, davant del públic: estan tots molt bé.

X. CASTILLO: *Iuventutis day* exigeix un treball molt complet. Els actors no sols han d’interpretar, sinó que també han de ballar, cantar i, en algunes escenes, improvisar.

J. PERIS: Han fet un treball molt dur perquè els hem demanat un esforç addicional. Han estat improvisant diversos personatges amb molta energia, perquè la comèdia exigeix una

interpretació molt elevada.

—Cal imaginar, després de l’èxit que heu tingut, que aquesta col·laboració no s’aturarà ací, no?

J. PERIS: Jo pense que, efectivament, continuarem col·laborant. Aquest tipus d’obres són necessàries i trobe que a Xavi tampoc no li importa que, de tant en tant, en fem alguna.

X. CASTILLO: La col·laboració continua perquè l’espectacle que fem a continuació d’aquest també l’he preparat jo. I també hi tracte molts d’aquests temes. Així es pot veure com un sentit més unitari dins del Micalet.

J. PERIS: És un espectacle molt divertit i la gent feia temps que l’esperava. Des del *Ballant, ballant* no recorde cap altra actuació en què el públic, un mes abans, ja estiguera comprant entrades. Hi havia expectació. I pense que no decebem ningú. Hem treballat molt amb els actors i ho hem preparat amb molta cura. La gent s’ho passa bé, riu i reflexiona, perquè es tracta justament d’això: de divertir el públic i fer-lo reflexionar.

Mariola Tàrraga